ЕНЕРГОАТОМ ENERGOATOM
ЧИСТА ЕНЕРГІЯ МАЙБУТНЬОГО

Енергетик

ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКА АЕС НАЕК «ЕНЕРГОАТОМ»

Випуск 30, 4 серпня 2022 року

ПРІОРИТЕТ БЕЗПЕКИ

На ПАЕС відбулася розширена нарада

28 липня на Південноукраїнській АЕС під головуванням в.о. голови Держатомрегулювання – головного держінспектора з ядерної та радіаційної безпеки України Олега Корікова відбулася розширена нарада стосовно забезпечення фізичного захисту при перевезенні відпрацьованого та свіжого ядерного палива територією України й необхідних технічних заходів у разі неможливості здійснити такі перевезення в умовах воєнного стану.

В нараді взяли участь президент Енергоатома Петро Котін, очільники Південноукраїнської, Рівненської, Хмельницької атомних електростанцій та ВП «Атомпроектінжиніринг», представники Міненерго, Держатомрегулювання, Служби безпеки України, Національної гвардії, а також суб'єктів перевезення та учасників плану взаємодії на випадок вчинення диверсії під час перевезень ядерного матеріалу.

Розглянувши широке коло питань – стосовно надійності, безпеки та логістики перевезення відпрацьованого та свіжого ядерного палива, учасники наради ухвалили низку нагальних рішень.

Енергоатом

МИ РАЗОМ!

Атомники продовжують забезпечувати потреби військових

25 липня бійці Збройних Сил України, які тримають оборону на Миколаївському напрямку отримали благодійну допомогу від працівників Південноукраїнської АЕС.

Тактичні навушники, далекоміри, планшети та прилад нічного бачення – це засоби, які здатні зробити службу на передовій більш зручною. Військове приладдя було придбано за кошти благодійних внесків працівників підприємства в рамках акції «Допомога захисникам України».

Всі як один, атомники продовжують підтримувати бійців. Від початку війни наш колега Денис Максимчук – працівник ПАЕС став до лав волонтерів: допомагав облаштовувати блокпости, знаходив і передавав амуніцію своїм знайомим на фронті, розвозив їжу переселенцям. Нині він постійно на зв'язку з бійцями й знає всі їхні потреби.

Кожен з нас усвідомлює, що велика перемога складається зі щоденних наполегливих кроків. Тож робимо їх разом – з любов'ю до країни та вірою в наше майбутнє.

Світлана КОСТЕНЮК
Фото автора

АТОМНА МОЛОДЬ

На ПАЕС визначили кращого за професією серед електрозварників

На Південноукраїнській АЕС тривають конкурси професійної майстерності серед молодих спеціалістів віком до 35 років. Цього разу свої вміння продемонстрували електрозварники ручного зварювання енергоремонтного підрозділу. У змаганнях брали участь кваліфіковані фахівці четвертого розряду, які атестовані та вже мають певний досвід роботи на підприємстві.

На першому етапі п'ятьом молодим електрозварникам треба було відповісти на тестові питання щодо специфіки професії, охорони праці, радіаційної та пожежної безпеки. Білет усім роздали один і той самий, щоб конкурсанти були в рівних умовах. Максимальна кількість балів – 80.

Практичне завдання оцінювалось у 100 балів, воно полягало у зварюванні контрольного зразка труби діаметром 57 мм.

«Технологія зварювання такого контрольного з'єднання має свою специфіку. Зокрема, не можна перегрівати метал, зварювальний шов має бути не більше 100 градусів. Крім того, працювати треба на короткій дузі», - підкреслив начальник ЦЗ ЕРП Олександр Шульженко.

Для якісного виконання такого завдання потрібно знати різні технологічні процеси, зварне з'єднання має бути дійсно якісним та надійним.

Виготовлені зразки підлягали як візуально-вимірювальному,так і радіографічному контролю. Для аналізу внутрішнього стану і перевірки на наявність дефектів у службі контролю металу провели просвічування зварних з'єднань.

Члени комісії підкреслили, що обрати кращого серед претендентів на перемогу було досить важко, після кількагодинних обговорень лідера таки визначили. У підсумку перше місце посів Олександр Тимошенко, він набрав найбільшу кількість балів. Хлопець – випускник Южноукраїнського професійного ліцею. «Я працевлаштувався на ПАЕС у 2018-му. Рік потому брав участь у конкурсі професійної майстерності і тоді посів друге місце. Потім була строкова служба в армії. Коли повернувся до роботи, то вирішив спробувати свої сили у конкурсі знову, аби продемонструвати, чому навчився і які знання здобув», - каже переможець конкурсу.

Друге місце у професійному змаганні завоював Борис Ніколау, а третє – Андрій Гончаренко. За призові місця молоді спеціалісти отримають грошові винагороди, переможець представлятиме Південноукраїнську АЕС на галузевому етапі. Керівництво цеху сподівається, що його таки вдасться провести, попри нинішню ситуацію в Україні.

Анастасія ЧАБАНЮК

МИ РАЗОМ!

Палиш – пали русню!

Цей слоган обрав для своєї справи працівник цеху ТАВ ВП ПАЕС Владислав Гончарук. Він виготовляє портативні зарядні пристрої з елементів живлення використаних одноразових електронних цигарок і передає їх бійцям ЗСУ.

Про постійну потребу у повербанках хлопець дізнався від своїх друзів – військовослужбовців. До навчання у КПІ ім. І.Сікорського він закінчив Київський військовий ліцей. Зв'язок з колишніми однокурсниками, каже, підтримує і досі. Саме вони і розповіли, що зарядних пристроїв і вологих серветок бракує завжди.

Я зрозумів, що крім перерахування коштів у фонд «Повертайся живим», участі в акції «Допомога захисникам України» можу робити для перемоги щось особисто, власними руками, - розповідає Владислав.

З використаних цигарок Влад вилучає батарейки, ретельно їх перевіряє, вибраковує, сортує. Каже, вони літій-іонні, тож можуть перезаряджатись і слугувати ще деякий час. Корпуси, плати, дріт та інші розхідні матеріали замовляє на спеціалізованих сайтах. На виготовлення одного повербанка в компактному, дешевому корпусі необхідно 12 батарейок і 2-3 години часу. Їх номінальна ємність 9300 міліампер-годин, це не дуже багато, але перед хлопцем стояло завдання створити дешевий, зручний, проте функціональний пристрій. За підрахунками Влада його вистачить мінімум на 100-200 циклів. Ємності достатньо, щоб двічі до повного зарядити iPhone 11 (перевіряв особисто). Собівартість готового виробу приблизно 300 грн. Ціна залежить від витратних матеріалів. У якісному корпусі з надійнішою платою і новими акумуляторами великої ємності ґаджет вартуватиме майже 700 грн. Але і це вдвічі дешевше, ніж у магазині.

Про свою ініціативу хлопець розповів на атомній електростанції. Члени комісії, яка розподіляє кошти, зібрані в рамках акції «Допомога захисникам України», зацікавились і взяли декілька пробних екземплярів. Їх передали на тестування військовослужбовцям. Рекламацій не надходило, тож комісія вирішила виділити Владиславу кошти на закупівлю комплектуючих.

До нас надходить дуже багато заявок від військових. Ми комісійно працюємо над їх аналізом, залучаємо до пошуку якісних виробів експертів і спеціалістів, які знаються і розуміються на цих питаннях. Звичайно, ми зацікавлені знайти за меншу ціну, щоб задовольнити більше потреб бійців. Завдяки Владові ми отримаємо вдвічі більше повербанків, ніж могли б придбати на виділену суму. Тому документально оформили зобов'язання, перерахували йому кошти на розхідні матеріали і очікуємо на першу партію – 53 шт. Це будуть повербанки з якіснішого, дорожчого сегменту, - пояснює голова профспілкової організації ПАЕС Сергій Снітков.

У Владислава наразі гаряча пора. Удосконалює професійні навички на роботі (на АЕС працює трохи більше року). У вільний час виготовляє повербанки для військових, веде активну громадську діяльність як член Ради молоді АЕС і активіст Южноукраїнського осередку Українського ядерного товариства. Мріє займатись науковою діяльністю, запатентувати власну розробку. Восени планує вступити до аспірантури та продовжити роботу над методикою отримання гамма-квантів, заснованій на явищі гальмівного випромінювання. За цією темою Владислав Гончарук захистив магістерську дипломну роботу, а минулого року посів третє місце в конкурсі наукових доповідей серед молодих працівників ПАЕС.

Влад просто заряджає всіх своїм позитивом, працездатністю і патріотизмом. Його підтримують кохана дівчина, друзі, колеги і навіть мережа магазинів «Дніпро М». Якось хлопець висловив вдячність за зручний інструмент, менеджер поцікавився, де він його використовує, а коли дізнався, що для виготовлення повербанків для ЗСУ, запропонував написати список необхідного. Напередодні нашої зустрічі Владові надійшла посилка, у якій був клейовий пістолет, плоскогубці, кусачки. Також за сприяння профспілкової організації ПАЕС юнак придбав «розумний паяльник», який пришвидшує роботу і дозволяє виконувати її більш якісно. За дві години, що ми провели у хлопця в гостях, він зібрав черговий повербанк. І повідомив, що виробництво незабаром буде розширене, йому виділили приміщення і запропонували навчити цій справі ще десять осіб.

«Поки Україна не перемогла, я вважаю за свій обов'язок допомагати, чим можу. Без підтримки тилу армії складно впоратись зі своїм завданням. Хлопці воюють за своїх дітей, рідних, домівку, за нас з вами. Там, під кулями, вони відчувають наші настрої», - ділиться своїми міркуваннями Владислав.

Допомогти бійцям, що боронять Україну, може кожен, навіть такою дрібничкою, як використана одноразова електронна цигарка. Не викидайте їх у смітник, краще передайте Владиславу. Він планує встановити ємності для збору в магазинах та інших людних місцях. Його дівчина Оксана створила для цього яскравий постер зі слоганом: «Палиш – пали русню!». Акумуляторів, враховуючи розширення виробництва потрібно буде в рази більше. А поки що знайти контакти Влада та домовитись про зустріч можна у соцмережах: https://instagram.com/anith_aras?r=nametag

https://t.me/payalo_comunity

Олена РЕЗНИК
Фото Руслани Дозорцевої

МИ РАЗОМ!

«Ромашковий» батальйон

На сторінках нашої газети ми не раз розповідали про добровольчі загони южноукраїнців, які гуртуються задля допомоги українській армії. У даному матеріалі про «Ромашковий» батальйон. Він став у стрій з перших днів війни і увесь цей час турбується про військових, бійців тероборони та переселенців, ні на хвилину не забуваючи про своїх маленьких вихованців.

«Ромашковий» батальйон – це 80 працівників ДНЗ №2. Ще до 24 лютого у нього була налагоджена тісна співпраця із козаками Буго-Гардової паланки, тож її продовжили але змінили напрямок. Тепер дітей виховують на власному прикладі. «Ніякої розгубленості у нас не було. У нас немає на це права. Ми мобілізувалися у перший же день. Наше завдання – завжди бути на варті того, що відбувається. Ми розуміємо, що паніка – це ворог і піддаватися їй не можна. Тому стрій тримаємо до нинішнього дня», - розповідає директор ДНЗ №2 «Ромашка» Оксана Строчко.

Нині «Ромашка» - це своєрідний гуманітарний хаб. У день нашої зустрічі тут виготовляли декоративні подушки для продажу на благодійному ярмарку. З перших днів шили балаклави для тероборони, тактичні сумки, прапори, дорожні подушки.

У сусідній кімнаті дівчата роблять мотанки. Ляльки-подорожниці, створені цими турботливими руками, відправляються на передову. На запитання скільки їх треба накрутити, отримуємо відповідь - якомога більше. Бо дуже відповідальне завдання лежить на цих ляльках -оберігах - обов'язково повернути додому цілими та неушкодженими усіх наших військових. «Подорожницю дають людині, яка вирушає в дорогу. Це може бути людина, яка подорожує чи, як наші бійці, знаходиться далеко від дому. Такий оберіг має повернути свого власника додому живим і здоровим. Окрім того, вона має при собі торбинку з різними травами. Вони додають солдату сили та наснаги», - пояснює практичний психолог ДНЗ №2 «Ромашка» Тетяна Філіпова.

Не припиняється робота і в харчоблоці садочка. На момент нашого візиту до відправки військовим готували українські смаколики – вареники з капустою. Скільки вже перемісили, переліпили, перепекли, перечистили, пересмажили «ромашкові» кухарі вони навіть не беруться сказати. Говорять, за зміну можуть наліпити від 12 до 20 кг вареників. У кожен з них вкладають часточку душі.

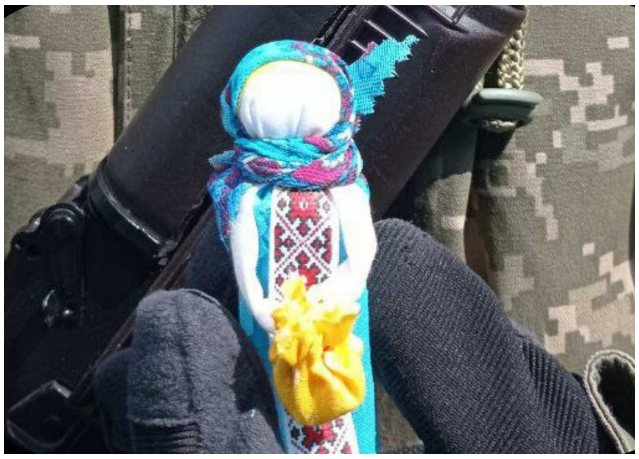
У сусідньому із харчоблоком приміщенні дівчата нарізають стрічки для маскувальних сіток, плетуть килимки для військових, які в народі вже нарікли «українськими карематами». Робота важка, однак ніхто із працівниць на втомлені руки та спини, що затікають не жаліється. Навпаки, вони посміхаються і не припиняють вірити у перемогу.

З вірою живуть і господині сусіднього блоку. Тут допомагають вдягтися южноукраїнським переселенцям. Люди приходять майже щодня. Дізнаються про «ромашківців» із соцмереж. Окрім переселенців, що йдуть за одягом, також вдягають «своїх» біженців. Так називають тих, хто знаходить прихисток в їхньому садочку. Розпорядженням міського голови «Ромашка» призначена центром тимчасового перебування внутрішньо переміщених осіб. «Перших гостей ми прийняли 5 березня. Це були переселенці з Вознесенська. Тоді в місті саме велися бойові дії і до нас прибуло 27 осіб. Найменшому нашому козачкові було 6 місяців», - говорить Оксана Строчко.

Натепер «Ромашка» прихистила вже 60 людей. Не пустує центр і зараз. Ми познайомились з родиною Надії Василівни. Сім'я виїхала з Миколаєва після того, як хвора жінка фактично півтора місяці провела у підвалі. Вона почувалася дуже погано та майже не могла ходити. «Дав Бог, я тут змогла піднятися. Мене і в лікарню, і у садочку дівчата допомагали. Чи то війна так на людей вплинула, чи ми такими і були завжди, але навколо усі надзвичайно добрі та чуйні, і це найголовніше», - каже Надія Василівна зі сльозами на очах.

Нині усю любов та турботу колектив «Ромашки» віддає не власним вихованцям. Однак і про 260 своїх малят тут не забувають ні на день: готуються до нових занять, розробляють дидактичний матеріал, виготовляють різні цікавинки, за можливості спілкуються з дітьми та їхніми батьками.

«Дуже скучили за дитячими очима, сміхом, веселощами. Я музичний керівник, і мені так не вистачає наших занять, співів, ігор, веселощів. На жаль, зараз цього немає, але ми дуже чекаємо на наших малюків», - ділиться музичний керівник ДНЗ №2 «Ромашка» Марія Мосійчук. Її доповнює колега, вихователь ДНЗ №2 «Ромашка» Ірина Борисова: «Діти обов'язково повернуться. Коли зустрічаємо на вулиці батьків, вони розповідають, що малеча сумує. Та й ми сумуємо не менше».

Ромашка – це квітка на якій дівчата інколи гадають – любить не любить. У южноукраїнській «Ромашці» гадати не хочуть, тут твердо вірять у перемогу України, а ще впевнені один в одному, власних силах та щасливій долі. «У нашому колективі патріотизм нині на найвищому рівні. Переконавшись в усіх своїх працівниках, я знаю, що з кожним із них я можу піти в розвідку. Тому, ми впевнені, що у нашій подальшій роботі все буде добре, наші діти виростуть справжніми патріотами. Ми їх такими ростили до війни і продовжимо цю роботу після перемоги» - сказала на завершення нашої зустрічі директор «Ромашки» Оксана Строчко.

Ірина ПАВЛОВА

Фото надані «Ромашковим батальйоном»

У ВСІХ НА ВУСТАХ

Південноукраїнськ чи «Рибний завод»?

Світогляд в умовах війни кардинально відрізняється від світогляду не воєнного часу. Сприйняття історичних подій стає більш контрастним. Те, що під дією масової інерції свідомості, обумовленої нашим недавнім колоніальним минулим, видавалося позитивним, нейтральним або не помічалося чи здавалося незначним, тепер може виявитися негативним, неприпустимим і ганебним. Ми вивчаємо свою історію для того, щоб в теперішньому часі, і в майбутньому, на основі отриманого історичного досвіду не повторювати помилок минулого, які вже вкотре можуть привести нас до поразки у віковічній боротьбі народу України за свою незалежність, свободу, і саме своє існування. Але це можливо лише при вивченні історичних подій в контексті україноцентричності, коли ці історичні події висвітлюються максимально інформативно, незаангажовано, без маніпуляцій, замовчування і напівправди.

Прихильники назви «Гард», користуючись необізнаністю населення, маніпулюють, викривлюючи історичні факти.

Козаки Бугогардівської паланки захищали південні кордони Російської імперії, воювали з кримськими татарами, які зараз є громадянами України, та з турками, поляками, литовцями (Річь Посполита), які зараз є нашими надійними союзниками в умовах повномасштабної війни з росією.

Про це пише Октябрина Федорівна Ковальова у своєму науково-популярному дослідженні «Бугогардівська паланка»:

«Гард був найзручнішим прикордонним форпостом, який захищав з півдня Російську державу. Тому так зацікавлений у зміцненні його укріплень був не лише Кіш, але й царський уряд». (Бугогардівська паланка: науково-популярне дослідження / О. Ф. Ковальова, стор. 48)

«це період майже суцільних воєнних кампаній Російської держави проти Туреччини і Криму, в яких запорожцям відводилася досить активна роль». (Ковальова О.Ф., стор. 59)

«територія, яку займала Бугогардівська паланка - пониззя Південного Бугу, - лежала між трьома державами: Російською й Турецькою та Річчю Посполитою. Регіон Бугогардівської паланки слід розглядати в контексті Російської держави, до якої вона належала». (Ковальова О.Ф., стор. 60)

«саме Бугогардівська паланка доклала немало зусиль до приборкання гайдамацького руху». (Ковальова О.Ф., стор. 62)

«У 1762 р., у липні, з нагоди сходження імператриці Катерини II на престол всі козаки складали вірнопідданчу присягу, завдяки чому ми маємо змогу судити про кількість запорожців у паланках. У Бугогардівській паланці присягу складали 427 чоловік запорозьких козаків». (Ковальова О.Ф., стор. 57)

«Проте у 1736 р. Росія знову пішла походом на Крим. 12 квітня вона офіційно оголосила війну Туреччині. У складі російської армії було три тисячі запорозьких козаків. Похід у Крим очолив Бухард Мініх. І ось 1 липня 1736 р. російські війська вторглися в Крим. Центром військових дій російсько-турецької війни 1735- 1739 рр. стала Бугогардівська паланка». (Ковальова О.Ф., стор. 229)

Як видно навіть із незначного числа цитат науково-популярного дослідження О. Ковальової «Бугогардівська паланка», на яке посилаються прибічники назви «Гард», історія Бузького Гарду 1730-х-1790-х рр. у процесі більш детального вивчення виявляється неоднозначною, трагічною і, з огляду на теперішню російську агресію, парадоксальною: палко бажаючи волі і незалежності для України, виявляючи особисту хоробрість, мужність і героїзм в незчисленних битвах в той же час були **підданими московських царів** і вимушені були воювати на боці російської імперії проти кримських татар, які теж хоробро билися проти московії за свою свободу і незалежність і які в наш час є громадянами України в знову окупованому Росією Українському Криму, де піддаються масовим утискам і репресіям з боку рашистів.

Отже, ми бачимо, що козаки паланки брали участь у всіх кампаніях, найважливіших вирішальних битвах **російсько-Турецьких** воєн 1735-1739 та 1768-1774 рр. **на боці московитів.** А нині, у 2022-му році, коли війна загрожує самому існуванню Української держави, Туреччина перекриває протоку Босфор і не пускає рашистські військові кораблі в Чорне море, до якого оскаженіло рвалися московити і у XVIII-му сторіччі і рвуться у XXI-му, а зупиняти їх допомагає найсучасніша турецька зброя — «Байрактар».

«Після ліквідації Запорозької Січі територія Бугогардівської паланки та Лівобережжя Південного Бугу увійшли до складу Новоросійської губернії. Розподіл на паланки проіснував до кінця того ж 1775 р.» (Ковальова О.Ф., стор. 263). Це саме та історія, якою ми маємо пишатися і на пам'ять якої називати місто пристосуванням для відлову риби?

Тобто прихильники назви «Гард» на догоду своїм бажанням в кращих традиціях кремлівської пропаганди викривляють історичні факти і маніпулюють громадською свідомістю. Використовуються такі методи пропаганди, як «Апеляція до народу», «Брехня», «Фальшива дилема», «Дезінформування», «Напівправда», «Навішування ярликів», «Pensée unique» (єдина думка) та інші. Цікаво, для чого?

Навмисне перекручування фактів або неправда вперемішу зі справжніми фактами лягли в основу політичної пропаганди Російської Федерації.

Щодо унікальності назв «Південноукраїнськ» і «Гард».

Південноукраїнськ – назва зрозуміла, інформативна, патріотична і УНІКАЛЬНА - жодного населеного пункту на планеті з такою назвою немає. Складається з двох українських слів **«Південь» і «Україна»**. А ще вона тепла, сонячна, яскрава та відповідає вимогам закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної».

Слово «гард» іншомовного походження, що означає **пристосування для ловлі риби**, ряд перегородок або загородок у воді для ловлі риби.

«Згідно з топографічним описом 1774 р., на території Вольностей Запорозьких існувало 34 гарди, й 11 з них знаходилися на Бузі». (Ковальова О.Ф., стор.97)

Один з них знаходився у районі села Богданівка, що підтверджується документально.

Богданівка (Гардове до 1801 року) — село в Україні, у Доманівському районі Миколаївської області. Село виникло на місці відомої ще в XVI—XVII ст. слободи запорізьких козаків — Гард (Гардове), яка до 1775 року була центром Бугогардівської паланки. У 1801 році поміщик Акацатов виграв у карти село разом з 75 кріпацькими родинами. Він же перейменував село на Богданівку — дану йому, мовляв, Богом. (Електронна копія 26 томного видання «Історія міст і сіл Української РСР»)

Направду ж назва «Гард» має т. з. «унікальну» популярність. Та ще й яку!

Отже, цим словом названо як мінімум 108 охоронних і торгових підприємств **в Росії**! Таку ж назву — «Гард» має магазин з продажу військового одягу **у Москві**. А найгірше, що в Мінську є «ООО «Гард-сервіс» - приватна військова компанія Лукашенка, яка співпрацює з ЧВК «ВАГНЕР».

А ще це слово використовується в назвах брендів або магазинів меблів, одягу, спортивної спідньої білизни, ліків, фарб, добрив. Дуже важко уявити назву «Південноукраїнськ» в таких якостях, правда?

Історія нашого міста почалася у 1975 році. Це наша історія.

Місто Южноукраїнськ побудоване завдяки будівництву АЕС: **не було б АЕС, не було б і міста.** Воно побудоване на пустому місці поруч з с. Костянтинівка. Місто стало розбудовуватись частково на території села Костянтинівка, але це не привід перейменовувати Місто в Костянтинівку, бо ні одне місто не перейменовано в ті населені пункти, які вони поглинають (Київ, Львів, Донецьк та ін.), а тим більше що Костянтинівка не поглинута.

Статус міста Южноукраїнськ набув у квітні 1987 року і перша назва міста була Южноукраїнськ.

До речі, цікавим є той факт, що школи в смт. Констянтинівка-2 і до 1987 року називались Південно-Українськими.

Твердження про те, що інші АЕС не прив'язані назвою до назв міст-супутників теж не вірне. Назви АЕС прив'язані до населених пунктів географічно – вони називаються назвою обласних центрів. Назва Енергодар придумана також за часів СРСР, пов'язана з АЕС і її не змінюють. Назву Кузнецовськ змінили на Вараш згідно з «Законом про декомунізацію», бо місто було назване на честь радянського розвідника, співробітника НКВС, Героя Радянського Союзу М. І. Кузнецова.

Щодо нашої назви, то не зайвим буде нагадати, що у нас не просто АЕС, а унікальний, єдиний в Україні, енергокомплекс, до складу якого, окрім атомної, ще входять гідро- і гідроакумулююча електростанції. Тож природно, що Південноукраїнський енергокомплекс географічно прив'язаний до річки Південний Буг та до півдня України. Тому і назва міста пов'язана з енергокомплексом.

Південноукраїнська АЕС є бюджетоутворюючим підприємством міста, та містоутворюючим підприємством. АЕС в нинішньому стані буде працювати як мінімум до 2050 року. А якщо будуть будуватися нові енергоблоки, то ще +50 років. А нові енергоблоки будуть! Про це говорив президент компанії Енергоатом Петро Котін наприкінці травня цього року під час візиту на ПАЕС з приводу пуску другої черги бризкальних басейнів. Ось цитата з його виступу: «Ми плануємо будівництво в Україні п'яти нових енергоблоків за технологією Westinghouse – IP1000. **Ніякої російської технології тут більше не буде**. І за цією технологією **ми будемо будувати один енергоблок тут, на майданчику Південноукраїнської атомної станції**. Це буде сучасний енергоблок – найбільш сучасний і найбільш безпечний енергоблок з усіх, які на сьогодні існують».

Ну, і щодо туризму, який, ніби то, зможе фінансово утримувати місто.

На нашу думку, на розвиток туризму назва міста впливає дуже опосередковано.

По-перше, туризм в нашій місцевості можливий переважно в теплий період року. А під час пандемії і війни, а також післявоєнної відбудови, навряд чи можна буде розраховувати на приплив туристів. По-друге, розвиток туризму – це справа приватного бізнесу. Те, що до цих пір туризм в нашій місцевості не розвинувся, означає, що ніхто не ризикує вкладати кошти у цю справу. Та й про жоден більш-менш конструктивний бізнес-план чи проєкт з розвитку туризму в місті з перспективою хоча б на ближчих 50 років, ми не чули.

Єдиний, хто реально щось зробив у цьому напрямку, це працівник атомної станції Роман Яворський, який розробив кілька екскурсійних піших та вело маршрутів узбережжям Південного Бугу і водив групи з екскурсіями. Проте, особиста ініціатива Романа втілювалась в життя теж особисто ним самим, без потужної підтримки держави чи бізнесу. Зрозуміло, що широкого розголосу ця ініціатива не мала й раніше, а під час пандемії коронавірусу і війни, то й поготів.

Разом з цим екскурсії енергокомплексом, **які організовує ПАЕС**, у допандемічні і довоєнні часи охоплювали в середньому **5 тисяч відвідувачів на рік**. Тож виходить, що саме Південноукраїнська атомна станція робила найбільший внесок у розвиток туризму у нашій місцевості.

Щодо нинішнього часу, то Південноукраїнський енергокомплекс є державним стратегічним підприємством, стабільна робота якого в умовах війни, є життєво необхідною для виживання України як держави. І вимоги екоактивістів, що намагаються завадити розвитку Південноукраїнського енергокомплексу (виступають проти підняття рівня води в річці Південний Буг та інше), в умовах війни, не йдуть на користь Україні.

І дуже недоречно зараз, під час війни з Росією, прибрати з мапи України назву міста одним з коренів якої є «Україна». На радість пропаганді країни-агресора.

Отже, з огляду на наведені факти, виходить, що під дерусифікацію має підпадати «Гард», а не «Південноукраїнськ».

Лілія ЗАПОЛЬСЬКА
Олександр ЗАПОЛЬСЬКИЙ

ЗНАЙ НАШИХ!

Талановиті діти-вихованці Палацу культури «Енергетик»

Вихованці театру естрадної пісні «Галатея» ПК «Енергетик» (керівник Ірина Манзенко) в червні місяці проявили свої творчі здібності у фестивалях, які об'єднують талановитих дітей з різних міст України.

Участь у заходах діти брали дистанційно.

Так, у Всеукраїнському фестивалі «Ми з України» (м. Київ) І місце отримала Вероніка Мельниченко.

У XI Міжнародному багатожанровому фестивалі «Скарби Нації» (м. Київ) южноукраїнські учасники посіли призові місця:

Гран-прі - Вероніка Мельниченко;

І місце - Анна Вільховецька;

І місце - Єлизавета Нечитайло;

ІІІ місце - Олена Малетич.

На Міжнародному конкурсі-фестивалі «Обдарована нація» (м.Хмельницький) журі високо оцінило виконавську майстерність наших дітей:

І місце - Вероніка Мельниченко;

І місце - Єлизавета Нечитайло.

Пишаємось успіхами наших вихованців та їхнього керівника. Бажаємо подальших творчих перемог.

***

Учасниця зразкового дитячого та юнацького театру «Маска» ПК «Енергетик» Мілана Савіна взяла участь у Всеукраїнському благодійному конкурсі талантів «Ми з України». До складу зіркового журі увійшли: Kamaliya, Галина Голубєва, Алла Попова, Амадор Лопес, Андрій Сторож, Назар Борушок, Орест Пастух, Наталя Васько.

Конкурс проходив дистанційно у місті Києві.

Своїм виступом учасниця театру вразила зіркове журі та отримала найвищу нагороду конкурсу - Гран-прі. Радіємо за Мілану.

Вітаємо і дякуємо керівниці колективу Юлії Шеремет, що наповнює перемогами нашу творчу скарбницю та вірить у своїх вихованців.

Управління соціальних об'єктів Південноукраїнського енергокомплексу

Енергетик
Газета ВП ПАЕС
Адреса: 55000 Миколаївська обл., м.Южноукраїнськ, бул. Шевченка, 8а, ІЦ "Імпульс", 2 поверх
Тел.: (05136) 5-76-91
Тел.: (05136) факс 5-94-00
E-mail: smi@sunpp.atom.gov.ua
Реєстраційне свідоцтво №81 серії МК видане 30.V. 1994 р.
Читайте нас на www.sunpp.mk.ua
Відповідальна за випуск Бондаренко О.О.
Наклад 1000 примірників
Виготовлено в друкарні ВП ПАЕС
Розповсюджується безкоштовно